

planlægningsarbejdet samt den fremtidige opgavefordeling må udarbejdes i lyset af folketingets overvejelser og beslutninger, samt at forslagene må fremkomme i god tid før lovens ikrafttræden.

Der vil i forbindelse hermed efter nærmere forhandling med Kommunernes Landsforening, Amtsrådsforeningen i Danmark og Hovedstadsrådet blive gjort nærmere rede for forslagens administrative og økonomiske konsekvenser for de pågældende organisationer.

Til de enkelte bestemmelser bemærkes:

Til § 1.

Til nr. 1.

I det nuværende kapitel I er samlet de bestemmelser, som vedrører landbrugspligtens afgrænsning samt regler for pålæggelse og ophævelse af landbrugspligt.

Det foreliggende lovforslag indeholder forslag til en formålsbestemmelse samt forslag om, at der gives landbrugsministeren visse planlægningsbeføjelser.

Der er her tale om væsentlige nydannelser, og det foreslås på denne baggrund, at det nuværende kapitel I opdeles i følgende afsnit:

- A: Lovens formål og område (§§ 1-3).
- B: Planlægning (§ 3 a).
- C: Ophævelse af landbrugspligt (§ 4).
- D: Notering i tingbogen m. m. (§§ 5-6).

Til § 1.

Samfundsudviklingen har siden slutningen af 1950'erne medført et voksende behov for arealer til byudvikling, fritidsbebyggelse, trafik- og forsyningsanlæg, rekreative formål m. m. Den årlige reduktion af det danske landbrugsareal er for tiden på ca. 10.000 ha. Det voksende behov for arealer til forskellige formål har ført til et stigende antal konflikter mellem forskellige interesser.

Landbrugsjorden har hidtil været betragtet som en udtømmelig reserve for opfyldelse af de forskellige behov. Det er blevet overset, at landbrugsjorden i Danmark er en begrænset naturressource. Mulighederne for yderligere opdyrkning og indvinding af nye arealer er minimale.

I et ekspanderende samfund vil der altid være behov for jord til byudvikling, industri, samfærdsel, råstofforsyning, energiforsyning, affaldsdeponer, vandindvinding og rekreative formål m. m. Det kvantitative forbrug kan derfor kun i en vis udstrækning reduceres. Men det kvalitative forbrug kan mindskes, hvis jordforbruget flyttes fra arealer af større til arealer af mindre jordbrugs-

mæssig værdi. I overensstemmelse hermed er det i Landsplanredegørelsen 1975 fremhævet, at de arealer, der inddrages til byvækst i bred forstand, det vil sige til byzoner, sommerhusområder, trafik anlæg, råstofbunden industri osv., ikke bør være større end nødvendigt, og at beslaglæggelsen af arealer bør ske ud fra en velovervejet planlægning. Man bør især skåne de arealer, der har de højeste kvaliteter af jordbrugsmæssig, fredningsmæssig eller lignende karakter.

Forudsætningen, for at denne målsætning kan opfyldes, er, at jordanvendelsen administreres ud fra den kendsgerning, at landbrugsjord er en begrænset naturressource, der skal økonomiseres med. Der skal tillægges bevarelsen af den gode landbrugsjord en høj prioritet i den fysiske planlægning.

I de seneste år har der været udfoldet bestræbelser for at få en jordbundsklassificering i gang, som kunne danne grundlag for at inddrage jordkvaliteten som et vigtigt led i den fysiske planlægning. I sommeren 1974 nedsatte landbrugsministeriet en ekspertgruppe med den opgave at angive retningslinier for en landsdækkende klassificering af landbrugsjord. På grundlag af ekspertgruppens indstilling er der iværksat en landsomfattende jordbundsklassificering, der påregnes afsluttet i løbet af 1978.

I forbindelse med de ændringer, der blev gennemført i planlægningslovgivningen i 1975, er der tilvejebragt lovmæssig hjemmel for, at landbrugsmæssige hensyn skal indgå i den fysiske planlægning. Der blev i lov om kommuneplanlægning indføjet en bestemmelse, hvorefter størrelsen og beliggenheden af arealer, der forbeholdes jordbrugserhvervene, skal indgå i kommuneplanen. En tilsvarende bestemmelse er optaget i lands- og regionplanlovene. I bemærkningerne til forslag til lov om kommuneplanlægning er henvist til, at der har vist sig at være behov for, at hensynet til landbrugsarealinteresser tillægges en højere prioritet i den fysiske planlægning end hidtil.

Efter gennemførelsen af de seneste ændringer i planlægningslovene påhviler det amtsrådene og kommunalbestyrelserne at foretage regionplanlægning og kommuneplanlægning. Den landsomfattende planlægning påhviler regeringen.

De overordnede retningslinier for kommunernes og amternes planlægning fastlægges af de berørte ministerier.

I Landsplanredegørelsen 1976 har miljøministeren understreget, at en samordning af målene for den fysiske planlægning og de landbrugspolitiske mål er nødvendig.